

Dünyanın xoşbəxti

Üç gündür ki, əlimdən düşməyən və gözümün önündən uzaqda qoymadığım bir kitabın aurasındayam və o auradan çıxma da bilmirəm. Xüsusilə kitabın arxa üz qabığındakı misralar məni özünə elə çəkib ki, sanki o xoşbəxtlik gözümün önündə, hətta az qala çevrəmədi. Mən də ondan yararlanıram, ondan dadıram... Və elə bu hissələr də həmin misraların dilimdə təkrarına səbəb olur. Yəqin siz də bu kitabı əlinizə alsanız, həmin misraları oxusanız və onun müəllifi ilə ruhən bağlantı qursanız elə mənim indiki anda yaşadığımı yaşayarsınız. Çünki sadə və qeyri-adi bir məntiq var bu misralarda. Xüsusilə:

**Hamı bilməz ki,
Dünyanın xoşbəxtidi
Vətəni olan adam.
Doğma Azərbaycan,
Mən o adamam - O adam.**

Bəli, Kəmalə həqiqətən o Adamdı - Vətəni olan Adam!

Deməli, dünyanın ən böyük xoşbəxtliyi Vətəni olmaqdı. Mən 30 il Vətəndə Vətənsiz yaşamışam. Elə bu səbəbdən də Vətəni olanlara həmişə həsəd aparmışam. Amma Kəmalənin dediyi gerçəyi mən onda yox, məhz indi dərk edib bütünlüklə qəbul etmişəm. Və bir də təkrar edirəm ki, Vətəndə Vətənsiz olduğum anların ağrısını, acısını indi Vətənim olanda unutmaq dəstəyini Kəmalə verdi mənə. Dedi ki, xoşbəxt adamsan, Vətənin var!!!

Mən Kəmalə Abiyevanın yenidən işıq üzü görmüş "O adam" kitabı ilə bağlı içimdən gəlib keçənləri yazmaq istəyirəm. Amma kitabın arxa üz qabığındakı şeirin ruhu məni elə tutub ki, digər şeirlərə tərəf hələ də boylana bilmirəm. Ona görə yox ki, orda nə isə xoşagəlməyən bir məqamla qarşılaşa bilərim. Xeyr, əsl həqiqətdə mən bu şeirlərin böyük əksəriyyətini sosial şəbəkədə oxumuşam. Mənə tanışdı, doğmadı hamısı və onlara münasibət də bildirmişəm. Sadəcə indi bir qom bənövşə kimi qarşımdadır o şeirlər. Bənövşə ətri də hər zaman sevdiyi və ruhumu məst edən bir ilahi zəriflikdi mənim üçün...

Bəli, bu kitabda oxuculara təqdim edilən şeirlərin mövzuları rəngarəngdi. Yəni burda şəhiddən də, şəhid anasından da, Qarabağdan da, sevgidən də, həsrətdən də və bütövlükdə Kəmalə Abiyeva yaradıcılığının əhatə etdiyi bütün sahələrdən nümunələr var. Mən onun poeziyasının pərəstişkarı olduğundan oxuduğum şeirlərin ruhumla səsleşməsinə heç də təəccüb etmirəm. Xüsusilə ona görə ki, bu ruh doğmalığı yaradıcı insanın sözlə işləmək məharətini də bürüzə verir. Yeni Kəmalə Abiyeva adı sözü də o qədər yerində və xanım incəliyi ilə təqdim edir ki, dinləməmək, onu özünü küləşdirməmək qeyri-mümkündür. Məsələn, o:

**Ömür kitabına hələ görüşlər,
Xatirə yazmamış gəldi ayrılıq.
Sevgimi özümdən gizlədim elə,
Sırrımı yaman tez bildi ayrılıq.**

Bir bəndini təqdim etdiyim bu şeirin ilk misraları həsrətin, ayrılığın nə qədər güclü olduğunu, necə deyirlər, fürsətçil olduğunu bürüzə verir. Daha doğrusu, bu ayrılığın na-

mərdliyini daxili bir sarsıntı ilə sözə çevirir. Çünki hələ görüşə başlamamış, görüş yerini yaddaşına köçürməmiş ayrılığın sərt rüzgarı səni özündən alıb yerə çırpır. Və sən nə xatırlayacağımı, nə üçün göz yaş tökəcəyini belə düşünməyə fürsət tapmırsan. Deməli, ayrılığın öldürmək yox, daha ağır duruma salmaq istəyi - hardasa əbədi ağırlar yaşatmaq gücü bax beləcə çıxır ortaya.

Kitabın adında özünü oxucuya birbaşa təqdim edən "O adam" şeirində isə müəllif yazır:

**Hamı bilməz ki,
Dünyanın xoşbəxtidi
Vətəni olan adam.
Doğma Azərbaycan,
Mən o adamam - O adam.**

**Mən sənə ana dedim, səni balataək sevdim.
Mən səni balam bildim, səni anataək sevdim.
Sənə ən xoş günləri, ən uca zirvələri,
yaşatmaqçün çirpindim.**

Zənnimcə yazımın əvvəlində vurğuladığım xoşbəxtliklə bağlı fikirlərimi burda təkrar etmək hardasa özümün özümə vurğunluğum olar.

Amma şeirin ifadə etdiyi həqiqəti isə qeyd etməyə bilmərəm və düşünürəm ki, siz də mənimlə razılışarsınız. Razılışarsınız ki, o adam xoşbəxtidir ki, öz xoşbəxtliyini dərk edir!

Və nəhayət mən Kəmalə Abiyevanın üç gündür təkrar-təkrar oxuyub özümü küləşdirməyə çalışdığım şeirlərinin dalğasında bir köhnə adam da xatırlayıram. O köhnə adam sizin üçün kimdirsə deyə bilmərəm, amma mən elə özüm üçün köhnə adamam. Və:

**Əşyalar kimsəni köhnəltməz,
təzə don təzələməz.
Təzə adamlar köhnəldər...
təptəzə adamlar...
Təzə payız ömrün payızını təzələməz,
hər təzə payızla bir az da köhnəlersən...
Təzə payızda köhnə adam
bircə qışı gözlərsən...**

Bəli, yazımın bu yerində "O adam"la söhbətimə fasilə verirəm. Bilirəm ki, bu söhbət bitib-tükənən deyil və mən də köhnə adam kimi o söhbətə hələ çox qayıdacam.